

РЕШЕНИЕ

№ 907

гр. София, 16.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Ю. АСП. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20231110116919 по описа за 2023 година

Ищецът „С.-С“ ООД, ЕИК ....., седалище и адрес на управление гр. гр. София, ..., твърди, че между него и ответника „М. И. Г.“ ЕО..... р-н Овча купел, ..., съществували търговски правоотношения по продажба на строителни материали, по силата на които му доставил стоки на обща стойност 1 974.95 лв., за което издал следните фактури: № ..... г. на стойност 162.02 лв., № ..... г., на стойност 733.50 лв., № ..... г. на стойност 1049.80 лв. и № *****/05.04.2021 г., на стойност 37.73 лв. Предаването на стоките е удостоверено с подписването на фактурите. Ответникът не платил цената на доставените му стоки. Ищецът моли да се признае за установено, че ответникът му дължи цената на доставените стоки по процесните фактури, ведно със законната лихва от 09.12.2022 г. до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 21.12.2022 г. по ч.гр.д. № 67443/2022 г. по описа на СРС, 72 състав, срещу която ответникът възразил. Претендира разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който оспорва иска, тъй като между страните не е съществувало облигационно правоотношение по продажба и доставка на стоки, не е получавал стоки и не дължи цената им. Моли за отхвърляне на иска и присъждане на разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото е иск с правно основание правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се предпоставя от установяване наличието на сключен между страните валиден договор за продажба, по който

ищецът-продавач е изпълнил задължението си да прехвърли правото на собственост върху вещите обект на продажбата и да ги предаде във владение на ответника, настъпила изискуемост на насрещното задължение на купувача за плащане на продажната цена в уговорения размер, съответен на претендираната сума, и неизпълнение от негова страна. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, ищецът носи тежестта за пълно и главно доказване на положителните факти, съставляващи основание на иска, а именно сключване на договора и изпълнение на задълженията си като продавач. По отношение твърдяното неизпълнение от страна на ответника, доколкото то се изразява в неосъществяване на дължимо поведение, в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяване на дълга или съответно възраженията си за липса на възникнало продажбено правоотношение.

Договорът за търговска продажба е консенсуален и неформален, поради което същият се счита сключен с постигане на съгласие между страните относно съществените му елементи – предмет /стока/ и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Поради това и доказването на възникването на облигационна връзка с източник такъв договор поначало може да се извърши с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

В случая по делото са представени: фактури: № ..... г. на стойност 162.02 лв., със срок на отложено плащане 27.01.2021 г., № ..... г., на стойност 733.50 лв., със срок на отложено плащане 20.02.2021 г., № ..... г. на стойност 1049.80 лв. със срок на отложено плащане 26.02.2021 г. и № *****/05.04.2021 г., на стойност 37.73 лв. със срок на отложено плащане 12.04.2021 г., подписани от представител и на двете страни, като ответникът не е оспорил представителната власт на лицето по реда на чл. 301 ТЗ.

От заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че процесните фактури са осчетоводени надлежно и своевременно с коректна счетоводна операция в счетоводството на ищеца, отразени са в дневника за продажбите за м. 01, 02, 04. 2021 г. като облагаема сделка по ЗДДС, подадена е справка-декларация по ДДС и ефективно е извършено разчитане с бюджета. Относно ответника е констатирано, че процесните фактури са отразени в дневника за покупките по ДДС за м. 01, 02, 04. 2021 г.; подадена е справка-декларация по ДДС и ефективно е извършено разчитане с бюджета. Вещото лице е констатирало частично плащане по фактура № ....., в размер на 8,10 лв. като предмет на делото е само остатъкът от дължимите суми

Обсъдени в съвкупност, така събраните по делото доказателства позволяват да бъде възприето, че исковата претенция е доказана по основание и по размер, настъпила е изискуемостта на вземанията и подлежи на уважаване.

Това е така, защото с осчетоводяването на фактурите, ответникът е признал съществуването на обективизираните в тях продажби и изпълнението от страна на ищеца. Относно значението на фактурите като доказателство за сключения между страните договор и наличието на основание за заплащане на уговорената в договора цена е налице трайна практика на ВКС, споделяна и от настоящия състав, съгласно която фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им, включването им в дневника за покупко – продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС

представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване – в този смисъл Решение № 103 от 11.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2334/2013 г., II ТО. Не без значение е, че фактурите са подписани и от двете страни, въпреки че подписът не е сред изискуемите реквизити на фактурата съгласно чл. 114 ЗДДС. По силата на уредената в чл. 301 ТЗ презумпция следва да се счита, че след като търговецът е узнал за получаването на стоките, и като не се е противопоставил, е потвърдил извършените от негово име действия. Ето защо са неоснователни възраженията на ответника, тъй като той не само е осчетоводил фактурите, но и в последствие е ползвал данъчен кредит по тях, с което е признал задълженията, които те обективират.

С оглед на всички тези съображения следва да се приеме, че ответникът е обвързан от правната връзка, създадена от обективирания във фактурите продажби, по които ищецът е изпълнил задължението си да достави стоките.

Доколкото страните са уговорили срок на плащане по всяка фактура, с изтичането му, е настъпила изискуемостта на вземанията по тях.

Ответникът не доказва плащане, поради което предявеният иск се явява основателен и следва да се уважи в цялост, ведно със законната лихва от датата на предявяването му.

По разноските:

При този изход на делото, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът дължи на ищеца сторените разноски в цялост: в заповедното производство в размер на 39.50 лв. държавна такса и в исковото производство - в размер на претендираните за него 350 лв. депозит вещо лице.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „С.-С“ ООД, ЕИК ....., седалище и адрес на управление гр. София, ..., иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че „М. И. Г.“ ЕО..... р-н Овча купел, ..., дължи сумата от 1974.95 лв., представляваща неплатена цена за покупко-продажба на стоки съгласно следните фактури: № ..... г. на стойност 162.02 лв. /дължим остатък 153.92 лв./, № ..... г., на стойност 733.50 лв., № ..... г. на стойност 1049.80 лв. и № *****/05.04.2021 г., на стойност 37.73 лв., ведно със законната лихва от 09.12.2022 г. до изплащането ѝ, за която е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 67443/2022 г. на СРС.

ОСЪЖДА „М. И. Г.“ ЕО..... р-н Овча купел, ..., ДА ЗАПЛАТИ НА „С.-С“ ООД, ЕИК ....., седалище и адрес на управление гр. София, ..., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 39.50 лв. разноски в заповедното производство и сумата от 350.00 лв. разноски в исковото производство.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____